

ನುಡಿಯೆಂಬ ಬೆಳಕು

ಮಾತಿನ ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿ

ತುಂಬ ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೇ ಮಾನವನಿಗೆ ಭಾಷೆಯ ಅಸಾಧಾರಣ ಶಕ್ತಿಯ ಅರಿವಿತ್ತು. ಭಾಷೆಯ ಅತ್ಯಂತ ಹಳೆಯ ರೂಪವೆಂದೇ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿರುವ ಋಗ್ವೇದದಲ್ಲಿ ಮಾತನ್ನು 'ವಾಕ್' ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಾಕ್ ಎಂದರೆ ಭಾಷೆ, ಮಾತು ಎಂದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಅದು ದೇವತೆ. 'ವಾಗ್ವೇದಿ' ಎಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ದೈವೀಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. 'ದೇವೀಸೂಕ್ತ'ವೆಂಬ ಸೂಕ್ತವನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಋಷಿ ಒಬ್ಬಾಕೆ ಸ್ತ್ರೀ; ಅವಳ ಹೆಸರು ವಾಕ್ (ಅಥವಾ ವಾಗ್‌ಭೃಣೀ) ಎಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಮಾತಿನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಪುರಾಣ, ಇತಿಹಾಸಗಳಲ್ಲೂ ವ್ಯಾಕರಣ, ದರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲೂ ಹಲವು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕಾಳಿದಾಸನಂತೂ ತನ್ನ 'ರಘುವಂಶ' ಮಹಾಕಾವ್ಯದ ಮೊದಲ ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲೇ ಶಬ್ದ-ಆರ್ಥಗಳು ಅಭಿನ್ನವೆಂದೂ, ಶಿವ-ಶಕ್ತಿಯರಂತೆ ಅವು ಒಂದಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂದೂ ಸ್ತುತಿಸುತ್ತ, ಭಾಷೆಗೆ ದೈವೀಸ್ವರ್ವವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಆಲಂಕಾರಿಕ ದಂಡಿಯು, 'ಭಾಷೆಯೆಂಬ ಬೆಳಕು ಜೀವನದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಬೆಳಗದಿದ್ದರೆ ಲೋಕವೆಲ್ಲವೂ ಕತ್ತಲೆ ನಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು' ಎಂದು ಸೊಗಸಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ೧೨ನೇ ಶತಮಾನದ ಮಹಾನ್ ದಾರ್ಶನಿಕ ಹಾಗೂ ಶಿವಶರಣ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭು, 'ಮಾತೆಂಬುದು ಜ್ಯೋತಿರ್ಲಿಂಗ; ಸ್ವರವೆಂಬುದು ಪರತತ್ತ್ವ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಸುವಾಗ ಮೊದಲಿಗೆ 'ಮಾಹೇಶ್ವರ ಸೂತ್ರ'ಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಶಿವನ ಡಮರು ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ಶಬ್ದಗಳೇ ಈ ಸೂತ್ರಗಳೆಂದೂ, ಆದರಿಂದಲೇ ಭಾಷೆ ಉದ್ಭವವಾಯಿತೆಂದೂ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ದೇವತೆಯೆಂದೂ, ಅವಳನ್ನು ಸರಸ್ವತಿ, ಶಾರದೆಯೆಂದೂ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಪೂಜಿಸುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆ. ಜ್ಞಾನವೆಂಬುದು ಪವಿತ್ರ, ದೈವಿಕ ಹಾಗೂ ಅಲೌಕಿಕ; ಅದು ಯಾವ ಬಗೆಯ ಜ್ಞಾನವೇ ನವೆಂಬರ್ 2017

ಆಗಿರಲಿ ಅದನ್ನು ಪೂಜಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ 'ಅಕ್ಷರ' ವನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದು, ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಪವಿತ್ರ ಕಾರ್ಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. 'ಸರ್ವಭಾಷಾ ಸರಸ್ವತೀ' ಎಂದು ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾಧಿದೇವತೆಯ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಂಡ ಭಾವನೆಯೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ.

ಮಾತಿಗೆ ನಿಲುಕದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ಎಲ್ಲ ಆಲೋಚನೆ, ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಮೂಲವೆಂದು ಭಾರತೀಯ ದರ್ಶನ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಸಾಂಖ್ಯ ಹಾಗೂ ವೇದಾಂತ ದರ್ಶನಗಳ ಪ್ರಕಾರ ನಿರುಪಾಧಿಕ ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಮೊದಲ ವಸ್ತುವೇ ಓಂಕಾರ. ಅದರಿಂದಲೇ ಉಳಿ ದೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡವು. ಎಲ್ಲ ಅಕ್ಷರಗಳ, ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆಯ ಮೂಲವೂ ಓಂಕಾರವೇ. ಹೀಗೆ ಓಂಕಾರವೇ ಭಾಷೆಗೆ ಮೂಲ. ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅದೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮ; ಅದೇ ಪರತತ್ತ್ವ. 'ಏತತ್ ಹಿ ಏವ ಅಕ್ಷರಂ ಬ್ರಹ್ಮ, ಏತತ್ ಹಿ ಏವ ಅಕ್ಷರಂ ಪರಮ್' (ಈ ಅಕ್ಷರವೇ ಬ್ರಹ್ಮ, ಅದೇ ಪರತತ್ತ್ವ) ಎನ್ನುವ ಕಠೋಪನಿಷತ್ತು, ಓಂಕಾರವು ಪರಬ್ರಹ್ಮವೆಂದೇ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಓಂದೆಡೆ ಓಂಕಾರವೇ ಬ್ರಹ್ಮ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಅದು ಅಕ್ಷರ — ಹೀಗೆ ಓಂಕಾರ ವ್ಯಕ್ತ-ಅವ್ಯಕ್ತಗಳೆರಡರ ಸೇತುವೆ. ಓಂಕಾರದ ಇದೇ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಭಾಷೆಗೂ ಅನ್ವಯಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ಭಾವನೆಗಳು ಪದ, ವಾಕ್ಯಗಳ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತಗೊಂಡಾಗ 'ಭಾಷೆ'ಯೆನಿಸುತ್ತವೆ; ಅದೇ ಭಾವನೆಗಳು ಅವ್ಯಕ್ತ ದೆಡೆಗೆ ಹೊರಳಿ, ಪರಮಾತ್ಮನ ಅವ್ಯಕ್ತ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದಾದಾಗ 'ಅಕ್ಷರ'ವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆಯೆಂಬುದು ಭಾವನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಭಾವನೆಗಳು ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹೊಂದಿ ಇರಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯನ್ನು ಇದು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಂವಹನ ಮಾಧ್ಯಮ

ದಾರ್ಶನಿಕ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ದೈವೀಕರಿಸಿ ವರ್ಣಿಸಿರುವುದು ಹಾಗಿರಲಿ. ಲೌಕಿಕ ಅರ್ಥದಲ್ಲೇ ಈ ಕುರಿತು

ವಿವೇಚನೆ ನಡೆಸಿದರೂ, ಭಾಷೆಯೊಂದು ಸಂವಹನ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಮಹತ್ವ ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಸಮಸ್ತ ಮನುಕುಲದ ಜ್ಞಾನ ಭಂಡಾರ ದಾಖಲಾಗಿರುವುದು ಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮದಿಂದ. ಲಿಪಿಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ಮೂಲವಾದ ಮಾತಿನ ಮಾಧ್ಯಮ ಜೀವಂತವಾಗಿರುವುದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ-ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ನಡೆಯುವ ಭಾಷಾ ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ. ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಏಳಿಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಾಧನೆಗಳು ಆ ಸಮಾಜವು ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಒಂದು ಸಮರ್ಥ ಸಲಕರಣೆಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಆಧುನಿಕ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ವಿವಿಧ ಆಯಾಮಗಳಿಂದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ, ಮಾನವನ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೂ ಅವನ ಭಾಷೆಗೂ ಎಂಥ ಅವಿನಾಭಾವ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಭಾಷೆಯೆಂಬುದು ಸಮಾಜದ ಆಸ್ತಿಯೆಂಬುದು ನಿಜವಾದರೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ಮರ್ಯಾದೆ ಸಲ್ಲತಿದೆಯೇ? ಭಾಷಾಭಿಮಾನ, ದುರಾಭಿಮಾನ, ನಿರಭಿಮಾನಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ಸಂಕುಚಿತ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಭಾಷೆಗಳ ಮೇಲೆ ಹೇರುವ ಕಾರ್ಯ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಗಣನೆ ಇನ್ನೇನಿದೆ? ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಆಡುವ ಜನರು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ; ಮುಂದೆಯೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳೂ ಸಂವಹನ ಮಾಧ್ಯಮಗಳೇ; ಜನರು ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಿರುವವರೆಗೂ ಆ ಭಾಷೆಗಳು ಜೀವಂತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಕೇವಲ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ, ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ಸಮಾಜದ ಭಾಷೆ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಬೇಕಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದೂ, ಉಳಿದವು ಕನಿಷ್ಠವೆಂದೂ ಕೆಲವು ಬಗೆಯ ಮಂದಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅವಗಣನೆ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನಾಡುವ ಜನರನ್ನೂ, ಅವರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನೂ ಹಿಂಸಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇಂದಿಗೂ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ, ವ್ಯಕ್ತಿನಿರಪೇಕ್ಷವಾಗಿ ಕಂಡಾಗ ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಅರ್ಥಶೂನ್ಯತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಪರಸ್ಪರ ಕೊಡು-ಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ನಡೆದೇ ನಡೆಯುತ್ತವೆ, ಒಂದರ ಪ್ರಭಾವ ಇನ್ನೊಂದರ ಮೇಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ಬದಲಾವಣೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಶ್ರೇಷ್ಠವೋ ಕನಿಷ್ಠವೋ ಆಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಜನರು ಆಯಾ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡರು ಎಂಬುದನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಅವುಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಸಮೃದ್ಧಿ ನಿರ್ಣಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಬ್ರಿಟಿಷರು ಜಗತ್ತಿನ ಹಲವೆಡೆ ವಸಾಹತುಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿ ಆಳಿದ್ದರಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ; ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೊಡು-ಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತ ಆ ಭಾಷೆ ತನ್ನನ್ನು

ತಾನು ಸಮೃದ್ಧಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಸನ್ನಿವೇಶ, ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಘಟನೆಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕವಾದವು, ಅಷ್ಟೆ. ಅದೇ ರೀತಿ, ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು 'ದೇವಭಾಷೆ' ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅದು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಲಿಲ್ಲ; ಹಲವು ಮಂದಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವಿದ್ವಾಂಸರ, ದಾರ್ಶನಿಕರ ಪ್ರಯೋಗಗಳಿಂದ ಅದು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಯಿತು. ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ವಿದ್ವಜ್ಜನರು, ಶ್ರೇಷ್ಠ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು, ಸಮರ್ಥರು ಹೀಗೆ ಬೆಳಸಿ ಶ್ರೇಷ್ಠಗೊಳಿಸಬಹುದು; ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಮೂಲದ್ರವ್ಯ ಯಾವುದೇ ಜೀವಂತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ — ಇದು ಆಧುನಿಕ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿರುವ ಭಾಷೆಯಷ್ಟೇ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಇನ್ನೂ ಲಿಪಿಗಳೇ ಇಲ್ಲದ ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಇರುತ್ತದೆ; ಕಾರಣ, ಅವೆಲ್ಲವುಗಳ ಮೂಲದ್ರವ್ಯ ಒಂದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನಿದ್ದರೂ ವ್ಯಾಕರಣ, ಶಬ್ದ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವಾಗ 'ಸರ್ವ ಭಾಷಾ ಸರಸ್ವತೀ' ಎಂಬ ಮಾತು ಬಹಳ ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ.

ಬುದ್ಧಿಯ ಸವಾಲು

ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಕಾಸವುಂಟಾದುದನ್ನು ನಾವು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದ ಘಟನೆ, ನಾಲ್ಕುಕಾಲಿನ ಪ್ರಾಣಿ ಎರಡುಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದಾಡಿದ ಸಂದರ್ಭ, ಉಪಕರಣವನ್ನು ಬಳಸಲಾರಂಭಿಸಿದ ಘಟನೆ, ಚಕ್ರದ ಅನ್ವೇಷಣೆ — ಇಂಥ ಘಟನೆಗಳು ಮಾನವ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಧಾನವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಆರಂಭವಾಯಿತು, ಅವನಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಸಂವಹನ ಎಂದು ಆರಂಭವಾಯಿತು ಎಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದು ವಿಚಾರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ: ಭಾಷಾಬೆಳವಣಿಗೆ ಒಂದು ದಿನದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಒಂದು ಘಟನೆಯ ಮೂಲಕ ರೂಪಿತವಾದುದಲ್ಲ. ಸಹಸ್ರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ, ದಾಖಲಾಗದೆ ಉಳಿದ ಅಂಶಗಳೆಷ್ಟು, ಕುರುಹುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಕಾಲಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾದ ಅಂಶಗಳೆಷ್ಟು - ಹೇಳುವವರು? ಇದೇ ರೀತಿ ಮಾನವನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಸವಾಲೆಸೆಯುವಂತಿದೆ ಭಾಷೆಗಳ ರಚನೆ. ಕೃತಕವಾಗಿ ರಚಿಸಿದ ಭಾಷೆಗಳು, ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಭಾಷೆ - ಇವಾವೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದ ಭಾಷೆಗಳಷ್ಟು ಸಮಗ್ರವೂ ಜೀವಂತವೂ ಸಂವಹನಯೋಗ್ಯವೂ ಆಗಿ ಮೂಡಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ, ಭಾಷೆಗಳ ಮೂಲ ಅವ್ಯಕ್ತ ತತ್ವವೆಂಬ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿದೆಯೇ?

ಶಬ್ದ-ಅರ್ಥ, ಜ್ಞಾನಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಹಾಗೂ ಗ್ರಹಣಕಾರ್ಯ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ, ಮನೋವಿಜ್ಞಾನ, ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ವ್ಯಾಕರಣಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸಿವೆ. ಸರಳವಾದ ಭಾಷಾಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಚಿಂತನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಆಳಕ್ಕೆ ಹೋದಂ

ತೆಲ್ಲ ತಾತ್ವಿಕ ನೆಲೆಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುವುದೂ, ಅವ್ಯಕ್ತ ಹಾಗೂ ಅಗೋಚರ ಮೂಲದತ್ತ ಮುಖಮಾಡುವುದೂ ಇಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುವ ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿ. ದೈನಂದಿನ ಜನಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬೆರೆತ ಭಾಷೆಯು ತನ್ನ ಆಳವಾದ ನೆಲೆ ಎಲ್ಲೆಂಬುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡ ದಿರುವುದು, ಅದನ್ನು ನಾವು ಸಾಕಷ್ಟು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸ ಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರಿಸುತ್ತದೆ.

ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಾಧ್ಯಮ

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬೆಳೆದುಬಂದ ವಿವಿಧ ಜ್ಞಾನಶಾಖೆಗಳನ್ನು ಕ್ಷಿಪ್ರಗತಿಯಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಮಕ್ಕ ಳಿಗೆ ಬೋಧಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ. ಒಂದೆಡೆ ಜ್ಞಾನ ವಿದೆ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಿದ್ದಾನೆ. ಇವೆರಡರ ನಡುವಿನ ಕೊಂಡಿಯೇ ಅಧ್ಯಾಪಕ; ಅವನ ಮಾಧ್ಯ ಮವೇ ಭಾಷೆ. ಜ್ಞಾನ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಇವರ ವಿಚಾರ ದಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲವಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಭಾಷೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಅನಗತ್ಯವಾದ ಗೊಂದಲಗಳಿವೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯೇ ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆಂಬುದನ್ನು ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲ ಶೈಕ್ಷ ಣಿಕ ತಜ್ಞರೂ, ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಿಗಳೂ ಒಕ್ಕೂರಲಿನಿಂದ ಸಾರು ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಹತ್ವವನ್ನರಿಯದೆ, ಅದನ್ನು ಹಣಗಳಿಸುವ ಒಂದು ವಿಧಾನವೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವವರು ಮಾತೃ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ತಮ್ಮ ವಾದಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸು ತ್ತಾರೆ. ರಾಜಕೀಯ, ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಲೋಭನೆಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಬದಲು, ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಸಮಾಜ ಆರೋಗ್ಯಕರವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆ ಯುವುದು ಮುಖ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಮರೆತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಮಾರಕವಲ್ಲದೆ, ಹಿತಕರವಲ್ಲ.

ವೈದ್ಯಕೀಯ, ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಹಾಗೂ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಅನಗತ್ಯ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಪ್ರಗತಿಗೆ ವಿರೋಧವೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹಲವು ಮಂದಿ ಸುಕ್ಷಿತರಲ್ಲಿದೆ. ಇದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತರ್ಕಹೀನ ವಿಚಾರ. ಜಗತ್ತಿನ ಪ್ರಭಾವ ಶಾಲೀ ದೇಶಗಳಾದ ಜಪಾನ್, ಚೀನಾ, ಜರ್ಮನಿ, ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಯೂರೋಪಿನ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಮಾಧ್ಯಮ ಆಯಾ ದೇಶಗಳದ್ದೇ ವಿನಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲ. ಅವೆಲ್ಲವೂ ವಿಜ್ಞಾನ, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತಕ್ಕಿಂತ ಮುಂದಿದೆ - ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು? ವೃತ್ತಿಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮಾಧ್ಯಮ ವನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ನಂತರ ಕಲಿಸಬಹುದು; ಅಥವಾ ಕೆಲವು ಅಗತ್ಯವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಬಹುದು. ಹೀಗಾದಾಗ ಮಾತೃ ಭಾಷಾಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲೇ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಎಂಬುದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಭಾಷೆ ಯನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಇಡುವುದಕ್ಕೂ, ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಂದು

ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಮಾಧ್ಯಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದ್ದು, ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆ ಇರಲಿ, ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಆರಂಭ ವಾಗುವ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಮಾಧ್ಯಮ ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಗ್ರಹಣ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನ ಕಾರಣ.

ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಿರೀಟ

ಭಾಷೆ ಸಂವಹನವಾಗುವ ರೀತಿಗೂ, ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಬಳಕೆಯಾಗುವ ರೀತಿಗೂ ಹಲವು ಮುಖಗಳಿವೆ. ಅಡುವ ನುಡಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಕರಣ ಅವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದ್ದು ಬಳಕೆಯಾಗುವಂತೆ, ಸಮಾಜದ ವಿವಿಧ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ, ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಯಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಬದುಕುವ ರೀತಿಯನ್ನೇ 'ಸಂಸ್ಕೃತಿ' ಎಂದು ನಿರ್ವಚಿಸುವಾಗ ಅದರ ಪ್ರಮುಖ ಸಂವ ಹನ ಮಾಧ್ಯಮವಾದ ಭಾಷೆ ಕೂಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಂಗವಾಗಿದೆ ಯೆನ್ನಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲೂ, ಮಾನವನ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯಿರುವುದು ಅವನ ಬೌದ್ಧಿಕ ಆಯಾಮದಲ್ಲಿ. ಅವನ ಬೌದ್ಧಿಕ ವಿಕಸನಕ್ಕೂ, ಜಾಗತಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಾಮೂಹಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೂ ಅತಿ ಮುಖ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿರುವ ಭಾಷಾಮಾಧ್ಯಮವು ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ - ಅದರ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಯಾಮ ದಿಂದ. ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಂತದ ಭಾಷಾಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಬಹಿರ್ಮುಖಿ ವಾದಾಗ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲೂ, ಅಂತರ್ಮುಖಿವಾದಾಗ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲೂ ಲಯ ಹೊಂದುವುದು. ಸಮಾಜ ಅಂತರಂಗ-ಬಹಿರಂಗ ಎರಡೂ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿದು, ಪರಸ್ಪರ ವಿನಿಮಯಗೊಂಡಾಗಲೇ ಪರಿಪಕ್ವವಾಗುವುದು; ಈ ಸತ್ಯವನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡ ಸಮಾಜವೇ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ಉತ್ತಂಗ ಶಿಖರಕ್ಕೇರುವುದು. ಅಂಥ ಸಮಾಜದ ಕನ್ನಡಿಯೇ ಅದರ ಭಾಷೆ; ಆ ಭಾಷೆಯೇ ಅದರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಿರೀಟ. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡೂ ಆಯಾಮಗಳಿವೆ. ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರಿತುಕೊಂಡು ನಾಡು- ನುಡಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೆಮ್ಮೆ ತಾಳುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ; ಅದು ಅನ್ಯರ ನಿಂದೆಯಾಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸುವುದೂ ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಮಾತುಕತೆ, ಸರಸ, ಹಾಸ್ಯವಿನೋದಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕಲೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಪ್ರವಚನ, ಧರ್ಮ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಗಳ ವರೆಗೆ ಭಾಷೆ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಶುದ್ಧಿ, ಭಾವವ್ಯಂಜನೆ, ರಸಾಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೆಲೆಯ ಬೌದ್ಧಿಕ-ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಉನ್ನತಿಗೂ ಭಾಷಾಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಜೀವನದ 'ಜೀವನದಿ'ಯಾದ ನಮ್ಮ ನುಡಿ ಯನ್ನೇ ಮಾತೆಯಾಗಿ ಆರಾಧಿಸುವುದು, ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹೆಗ್ಗುರುತಲ್ಲವೇ?

